

Arrest

nr. 40 850 van 25 maart 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, op 12 maart 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 2 maart 2010.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 19 maart 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 maart 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat B. DE MULDER verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché P. VAN COSTENOBLE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De voornaamste gegevens van de zaak kunnen als volgt worden samengevat:

1.1. X, alias X, die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 3 oktober 2000 en heeft zich dezelfde dag vluchteling verklaard. Op 28 juni 2002 nam de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een bevestigende beslissing van weigering van verblijf. Verzoeker verklaart dat hij eind 2002 terugkeerde naar zijn land van herkomst.

1.2. Op 19 november 2009 nam de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde. Op 7 en 23 december 2009 verklaarde verzoeker zich vluchteling. Op 9 december 2009 en 24 december 2009 nam de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissingen houdende weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag. (stukken adm. doss., map 00/39270 Z en 00/39270 Y)

1.3. Op 28 december 2009 verklaarde verzoeker zich opnieuw vluchteling. Op 13 januari 2010 nam de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing houdende weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag. (stukken adm. doss., map 00/39270 X)

1.4. Op 29 januari 2010 verklaarde verzoeker zich vluchteling. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 10 februari 2010 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 23 februari 2010.

1.5. Op 2 maart 2010 nam de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 3 maart 2010 per drager ter kennis gebracht.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart Georgisch staatsburger en van Georgische origine te zijn. Sinds 1992 werkt u voor de militaire inlichtingendienst GRU in Georgië. U maakte deel uit van een geheime eenheid die geheime missies verrichtte in oorlogsgebied zoals Abchazië en Ossetië. Een aantal opdrachten betrof het aanhouden van bepaalde personen die jullie dan uitleverden aan de bevoegde diensten. Reeds spoedig beseftte u dat u een doelwit was van de Georgische autoriteiten. Zij trachtten iedereen die lid is/was van de eenheid te elimineren omdat jullie over gevoelige en geheime informatie beschikken. Een aantal van uw collega's kwamen om het leven, zogezegd in gevechtsituaties of bij een ongeluk, maar u meent dat het bewuste eliminaties betrof. Men heeft in die periode ook getracht uw echtgenote te ontvoeren. In 1994 nam u geen opdrachten meer aan van de GRU. Zij vroegen u o.a. om bepaalde personen te elimineren, maar u hield steeds de boot af. U trachtte via uw schoonvader, die werkte bij Binnenlandse Zaken en connecties had, een oplossing en een nieuw werk te zoeken, maar u slaagde daar niet in. Eind september 2000 vluchtte u dan met uw echtgenote Lorya Melnikova Estheri en twee minderjarige kinderen (OV 5.012.652) uit Georgië naar België waar u op 3 oktober 2000 een eerste keer asiel aanvroeg. Omdat u bang was uw identiteit en profiel in België bekend te maken, uit vrees dat dit dan bekend zou geraken bij uw vervolgers, vroeg u asiel aan met een andere identiteit en een ander relaas. Uw asielaanvraag werd op 28 juni 2002 door het Commissariaat-generaal afgewezen omdat op basis van tegenstrijdigheden geen geloof kon gehecht worden aan uw relaas. Ook uw beroep bij de Raad van State werd in november 2005 verworpen. Eind juni 2002 keerde u terug naar Georgië. U dacht immers dat de situatie genormaliseerd was, maar spoedig bleek dit niet het geval. U werd constant gevolgd door de autoriteiten. Met de hulp van uw schoonvader bewam u desondanks een paspoort waarmee u begin 2003 opnieuw Georgië ontvluchtte. Kort na uw vertrek werd uw tweelingbroer het slachtoffer van uw vervolgers omdat ze hem voor u aanzagen. Hij raakte ernstig verbrand en verwond. U vluchtte opnieuw naar België, maar vroeg geen asiel aan. U kreeg familiale en medische problemen en belandde een aantal keren in de gevangenis. U bent ondertussen gescheiden. Eind 2008 raakte uw echte identiteit in België bekend. Uit vrees voor uw vervolgers en uit vrees te zullen worden teruggestuurd, vroeg u na uw opsluiting in het Centrum voor illegalen te Merksplas, opnieuw asiel aan op 7 december 2009. Uw asielaanvraag werd door de Dienst Vreemdelingenzaken niet in overweging genomen. Ook uw asielaanvragen op 23 en 28 december 2009 werden niet in overweging genomen. Uw asielaanvraag van 29 januari 2010 werd wel in overweging genomen door de Dienst Vreemdelingenzaken. U vreest dat u nog steeds dreigt vervolgd te worden in Georgië omwille van uw voormalige job bij de GRU. Zo kreeg u een kopie van een opsporingsbericht als dat u gezocht wordt, en ook via uw vriend Viktor Chelidze (OV 5.968.997), vernam u dat u nog steeds gevaar loopt.

B. Motivering

Op basis van uw verklaringen moet vastgesteld worden dat u uw relaas en vrees voor vervolging niet aannemelijk kan maken.

Eerst en vooral heeft u geen concrete bewijzen dat u als een soort geheim agent voor de GRU hebt gewerkt. U toont wel een attest (CG,p.3) dat stelt dat u heroïsche daden hebt verricht als kapitein

binnen een speciale militaire eenheid in Abchazië, maar dit is geen bewijs dat u een elite werknemer was binnen de militaire inlichtingendienst GRU. Bovendien betreft het attest geen origineel, waardoor niet kan geoordeeld worden over de authenticiteit.

Wat betreft uw vervolgingsrelaas acht de Commissaris-generaal het vooreerst onlogisch dat alle leden van een speciale interventie-eenheid werden en worden geëlimineerd door de autoriteiten omdat zij te veel weten. Dit zou ongetwijfeld bekend geraken en zou de geloofwaardigheid van de dienst en de autoriteiten ernstig ondermijnen. U kan hierover, buiten de vermelding van één naam van een overleden persoon, ook geen concrete aanwijzingen geven (CG,p.4). Ook het feit dat men na 20 jaar nog steeds jacht zou maken op overlevenden van de dienst is eveneens niet aannemelijk. De geheime informatie die leden al zouden hebben dateert van 20 jaar terug en, indien deze info compromitterend zou zijn voor de autoriteiten, dan betreft het de autoriteiten van destijds, en is het niet aannemelijk dat de huidige machthebbers zich verantwoordelijk voelen. U werd hiermee geconfronteerd. U verklaart dat het nog steeds een geheim, en bijgevolg een risico is, indien men geheim agent was (CG,p.4). Deze verklaringen kunnen het onlogisch karakter en het gebrek aan aanwijzingen onvoldoende weerleggen.

U werd ook gevraagd een aantal voorbeelden te geven van compromitterende informatie. U wilde eerst geen info geven, maar u gaf uiteindelijk het voorbeeld van de aanhouding en de uitlevering van twee generaals die jullie hadden gevangen genomen. U verwijst ook naar een afspraak over wapenverkoop tussen strijdende partijen (CG,p.4). Deze voorbeelden zijn volgens de Commissaris-generaal echter niet overtuigend, in de zin dat op basis van deze informatie de (huidige) autoriteiten zich verplicht zouden voelen u te elimineren.

U kan ook geen aanwijzingen van de aanhoudende vervolgingen voorleggen. Het attest van uw broer beschrijft enkel dat uw broer ernstige brandwonden heeft opgelopen, maar vertelt niet onder welke omstandigheden.

De geloofwaardigheid van uw relaas en vrees wordt tevens ondermijnd doordat u slechts 18 jaar na de eerste problemen bescherming vroeg. U verklaart dat u reeds in 1992 of 1993 beseftte dat u gevaar liep omwille van uw job (CG,p. 5). U heeft pas in 2000 Georgië verlaten. Hiermee geconfronteerd verklaart u dat men u nog steeds contacteerde en dat u trachtte via uw schoonvader een oplossing te zoeken (CG,p.5). U bent hier echter niet in geslaagd, waardoor de vaststelling blijft dat u zeven of acht jaar in Georgië bent gebleven met het besef dat men u wou elimineren. In België vraagt u asiel aan, maar omdat u bang bent uw echte identiteit en de echte feiten kenbaar te maken, vraagt u asiel aan onder een valse identiteit en met andere feiten. Uw asielaanvraag werd afgewezen omdat deze niet geloofwaardig bleek. U keerde vervolgens terug naar Georgië en bekwam een paspoort. Ook dit feit ondermijnt uw vrees, aangezien u verklaart dat u tijdens deze periode constant werd achtervolgd en gezocht door de autoriteiten, maar dat u anderzijds, zij het via uw schoonvader, er toch in geslaagd bent een paspoort te bekomen en met dit paspoort Georgië opnieuw te verlaten (CG,p. 2,3). Indien de autoriteiten u effectief met de grote middelen zochten, is het niet aannemelijk dat u zonder problemen een paspoort bekwam en hiermee uit Georgië reisde in 2003. Vervolgens wacht u zeven jaar om bescherming te vragen aan de Belgische autoriteiten en uw ware identiteit en problemen bekend te maken. U verklaart dat u zo lang gewacht heeft omdat in 2008 uw echte identiteit bekend geraakte en de consul van Georgië alle documenten klaarmaakte voor een terugkeer naar Georgië. U heeft dan asiel aangevraagd op 7 december in het Centrum voor illegalen in Merksplas toen u daar werd opgesloten (CG,p.5). U verklaart verder dat u verwikkeld was in familiale, medische en drankproblemen, en dat u hierdoor in de gevangenis terecht kwam (CG,p.5). Deze feiten zijn echter geen excuus om zes à zeven jaar te wachten met het aanvragen van bescherming. Indien u effectief een grote vrees heeft en de door u vermelde feiten heeft meegemaakt, kan verwacht worden dat u sneller asiel aanvroeg. Het feit dat u dat niet heeft gedaan ondermijnt andermaal de ernst en de geloofwaardigheid van uw vrees en de door u aangehaalde feiten.

Volledigheidshalve dient ook vermeld dat uw verklaringen over uw vriend Viktor Chelidze, als dat hij dezelfde problemen kende in Georgië en asiel heeft gekregen, niet correct zijn. Aan uw dossier is een uittreksel van de databank van het Commissariaat-generaal toegevoegd, waaruit blijkt dat Viktor Chelidze telkens een negatieve beslissing kreeg.

Er dient bijgevolg te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

De door u voorgelegde documenten kunnen voorgaande appreciatie niet wijzigen. Vooreerst dient opgemerkt dat alle documenten doorgescande of doorgefaxte documenten betreffen. Het attest van het leger en het medisch attest van uw broer werden hoger reeds besproken. De eerste pagina van uw paspoort, uw geboorteakte, de huwelijksakte van uw ouders, de werkbadge van uw vader en moeder, een attest van de Lenin medaille van vader, een attest dat uw moeder volksvertegenwoordiger was in 1968, krantenartikels over uw ouders en de afdruk van identiteitsgegevens van uw tweelingbroer betreffen (identiteits)gegevens die niet ter discussie staan. Ook het attest dat Viktor Chelidze bij u op bezoek is geweest wordt niet betwist, het brengt echter niets bij tot de geloofwaardigheid van uw relaas. Het attest dat stelt dat u gezocht wordt kan het ongeloofwaardig karakter van uw relaas niet herstellen. Het attest stelt niet voor welke feiten u gezocht wordt, en gelet op het niet origineel karakter kan de authenticiteit ervan evenmin worden nagegaan. Afgewogen tegen de hoger vermelde elementen die uw asielrelaas en vrees ondermijnen, kan dit attest voorgaande appreciatie niet wijzigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van de materiële motiveringsplicht, de beginselen van behoorlijk bestuur, artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet) en de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, voert verzoeker aan dat de kwetsieuze motivering de motiveringsplicht ernstig met de voeten treedt. Hij betoogt dat men zich baseert op de zogenaamde tegenstrijdigheden in zijn verhaal terwijl hij een attest heeft getoond dat hij heroïsche daden heeft verricht als kapitein binnen een speciale militaire eenheid in Abchazië, men bezwaarlijk kan verwachten van een elitaire missie-eenheid dat men een bepaalde lidkaart op zak heeft, in de motivering de ernst van zijn verhaal wordt onderschat, het oordeel dat bepaalde compromitterende informatie niet compromitterend genoeg is om geëlimineerd te worden elke relevantie mist en het feit dat verzoeker uiteindelijk een paspoort kreeg bezwaarlijk tegen hem kan gebruikt worden.

2.2. In een tweede middel, afgeleid uit de schending van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, voert verzoeker aan dat er in zijn hoofde wel degelijk een gegronde vrees voor vervolging bestaat gezien zijn activiteiten eertijds, dit een uitwerking heeft op allerlei vlakken en hij voortdurend bedreigd en achtervolgd wordt.

2.3. In een derde middel, afgeleid uit de schending van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, voert verzoeker aan dat er in casu in zijn hoofde een gegronde vrees voor vervolging bestaat gezien zijn activiteiten eertijds.

2.4. Blijkens verzoekers verklaringen, zoals weergegeven in het administratief dossier en zijn verzoekschrift, dreigt hij vervolgd te worden in Georgië omwille van zijn voormalige job bij de GRU. Hij wijst erop dat hij een “kopij” kreeg van een opsporingsbericht dat hij gezocht werd, alsmede van zijn vriend V.C. vernam dat hij nog steeds gevaar loopt.

2.5. De Raad beschikt inzake beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht, dit wil zeggen dat hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor

Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van zijn declaratieve opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling en het al dan niet toekennen van het subsidiaire beschermingsstatuut, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund.

2.6. De Raad is van oordeel dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan verzoekers thans opgediste relaas, namelijk dat hij een gegronde vrees voor vervolging koestert vanwege de Georgische autoriteiten omwille van zijn betrokkenheid bij de militaire inlichtingendienst GRU en zijn kennis van compromitterende informatie.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat de beweerde activiteiten waarvan sprake, verzoekers kennis van compromitterende informatie en derhalve zijn vrees voor vervolging terug gaan naar de periode 1992-1994 (gehoor CGVS 23/02/2010, p. 5) terwijl blijkens zijn verklaringen hij zijn land van herkomst verliet in 2000, hetgeen haaks staat op zijn beweringen een gegronde vrees voor vervolging te koesteren. Er kan immers redelijkerwijs verwacht worden dat de persoon die een gegronde vrees voor vervolging koestert niet 8 jaar talmt om zijn land te ontvluchten. Bovendien verklaarde hij zich een eerste keer vluchteling op 3 oktober 2000 op basis van andere vluchtredenen, die door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen ongeloofwaardig werden bevonden, en, naar zijn zeggen, onder een valse naam (gehoor, p. 2).

Ook zijn terugkeer naar Georgië in 2002, voor zover daar al enig geloof aan kan gehecht worden, relativeren in ernstige mate zijn beweerde vrees en derhalve zijn thans voorgehouden relaas. Daarenboven zou hij tijdens zijn verblijf in Georgië in het bezit zijn gesteld van een paspoort, afgeleverd door zijn autoriteiten. Verzoekers argument tijdens het gehoor dat hij in het bezit kwam van een paspoort via zijn schoonvader die bij het Ministerie van Binnenlandse Zaken werkte, wijzigen niets aan de vaststelling dat zijn autoriteiten hem wel degelijk in het bezit stelden van een officieel document, document dat overigens niet wordt voorgelegd. Deze houding van de Georgische autoriteiten is niet te verzoenen met verzoekers beweringen dat hij gevaar loopt en door hen gezocht of gevisieerd wordt omwille van zijn activiteiten voor de GRU en zijn kennis van compromitterende informatie.

Meer nog, uit het administratief dossier blijkt dat in de loop der jaren verzoeker regelmatig een bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde werd betekend, met name op 15 juni 2004, 24 juni 2004, 26 juli 2005 en 13 november 2006 en dat op 17 augustus 2007 een ministerieel besluit van terugwijzing van 16 februari 2007 werd betekend. Al die jaren was verzoeker blijkbaar niet ongerust en achtte hij het niet nodig, niet tegenstaande de dreiging om daadwerkelijk gerepatriëerd te worden, om zich vluchteling te verklaren. De Raad is dan ook van oordeel dat verzoeker op 7, 23, 28 december 2009 en 29 januari 2010 een asielaanvraag indiende omwille van een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde, hem betekend op 19 november 2009, nadat hij, bij zijn vrijlating van een op 19 september 2007 opgelopen gevangenisstraf, overgebracht werd naar het centrum voor illegalen in Merksplas op 25 november 2009.

2.7. Gelet op de vaststellingen dat verzoeker nog 8 jaar in Georgië zou hebben verbleven niet tegenstaande zijn beweerde vrees voor vervolging in die periode, hij in 2000 bij zijn eerste asielaanvraag een andersluidend en niet geloofwaardig relaas heeft opgedist en een andere naam gebruikte, hij beweert teruggekeerd te zijn naar Georgië in 2002 en aldaar gedurende zes maanden zou hebben verbleven en in het bezit werd gesteld van een paspoort, en zijn langdurig illegaal verblijf in België zonder dat de verschillende bevelen om het grondgebied te verlaten hem verontrustten, kan geen enkel geloof worden gehecht aan het thans voorgehouden relaas en derhalve zijn beweerde vrees voor vervolging. De documenten, allen fotokopieën, die verzoeker indient teneinde aan te tonen dat hij werkzaam was voor de GRU worden niet in aanmerking genomen als objectief bewijs van zijn voorgehouden relaas. De Raad benadrukt dat documenten die worden ingediend ter ondersteuning van een aangehaald relaas en vervolgingsfeiten slechts in aanmerking kunnen worden genomen voor zover deze een coherent, plausibel en waarachtig relaas ondersteunen, wat in casu niet het geval is.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève juncto artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.8. Het is de taak van de verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad stelt echter vast dat verzoeker geen elementen aanbrengt waarom hij een reëel risico op ernstige schade zou lopen. Voor zover hij zich zou beroepen op de elementen die aan de grondslag liggen van zijn asielrelaas, merkt de Raad op dat, gelet op het voorgaande, kan worden besloten tot de ongeloofwaardigheid van dit feitenrelaas. Bijgevolg kan verzoeker zich niet baseren op de elementen die aan de basis van zijn relaas liggen om aannemelijk te maken dat hij in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Waar verzoeker nog beweert dat “de Staat onvoldoende bescherming biedt” wijst de Raad erop dat dit een blote bewering betreft hetgeen niet kan volstaan om een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 Vreemdeling aan te tonen. Dit risico dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 23 maart 2010 door:

mevr. M.-C. GOETHALS, wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. I. VERLOOY, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

M.-C. GOETHALS